

Mijnheer de voorzitter,
Mevrouw en heren gedeputeerden,
Dames en heren provincieraadsleden,
Beste genodigden en panelleden,

Opluchting! Dat is wat iemand in nood ervaart wanneer hij of zij sirenes hoort en vervolgens de hulpdiensten ziet of hoort naderen. Terecht behoren de brandweerman of -vrouw, ambulancier en de dringende medische hulpverlener tot de meest gewaardeerde en vertrouwde beroepen. Ze bieden snelle en professionele hulp wanneer de nood het hoogst is. Meer nog, ze doen dat onbaatzuchtig en soms zelfs op gevaar voor eigen lijf en leden of psychisch welzijn.

Weet u bijvoorbeeld dat sinds 2000 het **geweld tegen de leden van de hulpdiensten meer dan verdubbelde**? Dagelijks worden maar liefst 6 feiten van agressie gerapporteerd. In 2013 was er sprake van maar liefst 2474 meldingen. Schokkende cijfers. Bovendien gaat het allicht om het spreekwoordelijke topje van de ijsberg. Door meldingsmoeheid bij en/of een te hoge tolerantiedrempel van de hulpverleners, worden tal van feiten van verbale of zelfs fysieke agressie allicht niet eens meer aangegeven. Nochtans, **wat is verwerpelijker dan geweld tegen hulpverleners?** Een gemeenschap die dergelijk geweld tolereert of niet fel genoeg bestrijdt, vindt op de duur allicht geen mensen meer voor deze letterlijk levensnoodzakelijke functie.

Verbazing! Die overviel u allicht toen u hoorde waarover ik u ter gelegenheid van deze plechtige openingszitting van de Provincieraad zou spreken.

Wat hebben wij, wat heeft de provincie Antwerpen te maken met de hervorming van de brandweer en de problematiek van de Dringende Geneeskundige Hulpverlening, hoor ik velen van u denken? En waarom heeft de gouverneur als het ware versterking gezocht?

“Wanneer iedere seconde telt”, onder die titel sprak ere-gouverneur Kinsbergen deze Raad 42 jaar geleden toe over “Ongevallenvoorkoming en Dringende Geneeskundige Hulpverlening”. En, exact 35 jaar geleden waarschuwde hij deze provincieraad opnieuw. In “Te weinig aandacht voor brandweer is spelen met vuur”, riep hij de provincie Antwerpen op om maximaal te investeren in kwalitatief hoogstaande brandweezorg. En met succes. De provincie Antwerpen wordt alom gezien, geroemd en vaak benijd als dé pionier in België en zelfs in Europa op het vlak van brandweezorg en rampenbestrijding. Deze reputatie dankt ze in grote mate aan een goed samenspel tussen de raad resp. de deputatie, die bereid waren om doordacht te investeren en de gouverneur die over heel wat bevoegdheden en verantwoordelijkheden beschikt op het vlak van civiele veiligheid.

Ik hoop, dames en heren raadsleden dat we dat in de toekomst zo kunnen houden. Temeer, omdat precies op het terrein van zowel de politie, justitie als de brandweer vergelijkbare tendensen naar schaalvergroting merkbaar zijn. Het lijkt paradoxaal, maar ik sluit niet uit dat op termijn uitgerekend de provincie de meest aangewezen geografische schaal zal blijken voor de realisatie van heuse en congruente veiligheidsregio’s. Goed inspelen op deze maatschappelijke evolutie is bovendien de grootste dienst en steun die we niet alleen aan de diverse hulpdiensten en disciplines maar in het bijzonder ook aan de steden en gemeenten en last but not least aan de bevolking kunnen bieden. Het is een rol die ons als het ware op het lijf geschreven is.

Om al deze redenen focus ik vandaag op drie cruciale uitdagingen: de **uitvoering van de complexe brandweershervorming** met heel in het bijzonder **de overgang van gemeentelijke korpsen naar**

zogenaamde Hulpverleningszones, de zorgwekkende problematiek van de suboptimale organisatie van de Dringende Geneeskundige Hulpverlening en de moeizame migratie naar een performante en bedrijfszekere 112.

Ik doe dit, zoals u kan zien, niet alleen. In tegenstelling tot de vorige jaren zal ik kort de hoofdlijnen van de uitgeschreven rede m.b.t. de brandweershervorming en de problemen van de Dringende Geneeskundige Hulpverlening schetsen.

Daarna laat ik heel graag onze gasten aan het woord. Jérôme Glorie, Directeur-Generaal bij de FOD BIZA; Federaal Gezondheidsinspecteur, Dokter Wim Haenen; de inmiddels geselecteerde Zonecommandanten die vanaf 1 januari 2015 hun nieuwe Hulpverleningszone zullen leiden. Zij leverden ook heel veel voorbereidend werk om – zo goed als mogelijk – klaar te zijn voor die start. En, Kolonel Chris Addiers is bovendien recent verkozen tot voorzitter van *the Federation of the European Union Fire Officer Associations*. En last but not least, enkele burgemeesters-voorzitters van hun resp. prezone die – in moeilijke tijden – hemel en aarde hebben bewogen om de hervorming bestuurlijk te begeleiden en alle collega's van hun zone blijvend hebben overtuigd van alle te nemen cruciale beslissingen.

Uiteraard waren ook de burgemeesters-voorzitters van de Zone Antwerpen en de Zone Rivierenland uitgenodigd. Off the record en dus geen voer voor een Tweet of bericht op Facebook...De burgemeester van Mechelen kwam enkel als de uitnodiging uitging van de provincie Midden-Brabant. De burgemeester van Antwerpen doet het liever zonder... Voor alle duidelijkheid: ze waren hier erg graag geweest, maar moesten zich helaas verontschuldigen wegens andere verplichtingen!

De genodigden die na mij het woord zullen voeren zijn de echte deskundigen van het terrein en mijn cruciale partners. Dat ik deze rede

kon schrijven, dank ik vooral ook aan hen. Op een aantal heel **concrete voorstellen en ideeën**, uitgewerkt in de uitgebreide tekst, ga ik nu in deze toespraak niet in omdat ze zijn gesuggereerd of uitgewerkt door één van mijn gasten. Ik ga ervan uit dat zij daar zelf op zullen terugkomen. Ere wie ere toekomt! Ik nam ze dankbaar over en zal me mee inzetten om ze te helpen realiseren.

Maar, nu terug naar de korte inhoud.

De **brandweershervorming** én de eigenlijk nog aan te vatten **hervorming van de Dringende Geneeskundige Hulpverlening** moeten worden gerealiseerd in **tijden van budgettaire schaarste**. In een context van besparingen op alle beleidsniveaus. Bovendien mag de dienstverlening aan de burger in nood er op geen enkel moment op achteruit gaan. **Dringende Hulpverlening aan burgers in nood is immers de kerntaak bij uitstek van elke overheid of gemeenschap**. Die wordt als vanzelfsprekend beschouwd als alles goed loopt. Overheden en politici worden als het ware genadeloos "afgemaakt" wanneer mensen het leven laten of levensgevaarlijk gewond raken omdat de brandweer of ambulance niet, te laat of op een verkeerde plek aanrijden.

Kortom, inhoudelijk moet het **minstens even goed of beter**. Organisatorisch moet het anders, minstens even goed of beter zonder veel extra middelen, terwijl –zeker wat betreft de Dringende Geneeskundige Hulpverlening- al meer dan vijftig jaar sprake is van een substantiële en structurele onder-financiering.

Het lijkt, neen het is, de zogenaamde kwadratuur van de cirkel. En toch zullen we die ambities moeten waarmaken. Meer zelfs, ook in deze uitermate complexe context zullen we deze grote uitdagingen maximaal moeten ombuigen in kansen en opportuniteiten. Als steeds zal dat maar lukken als we de krachten bundelen en zoeken naar **synergie door een goede, volgehouden en structurele samenwerking**.

Vanaf **1 januari 2015**, over een kleine maand dus en bijna acht jaar na de afkondiging van de wet van 15 mei 2007, zal de zogenaamde **zonale organisatie van de civiele veiligheid** overal in Vlaanderen een feit zijn. Vanaf dan zullen niet langer de gemeenten maar de Hulpverleningszones met rechtspersoonlijkheid instaan voor de organisatie en goede werking van de brandweer.

Daarmee zijn lang niet alle problemen van de baan. Dit forum dames en heren is niet de plek om u lastig te vallen met de uitermate technische problemen die eigen zijn aan een dergelijke complexe transitie.

Vier cruciale uitdagingen wil ik wel met u overlopen.

De start van **een nieuw organisatiemodel** veronderstelt een **verantwoorde afsluiting van het verleden**. Tot voor kort lieten gemeenten die niet over een eigen brandweerkorps beschikken, zich beschermen door het brandweerkorps van zogenaamde centrumgemeenten.

Voor deze dienst betaalden de **beschermden gemeenten** een deel van de onkosten terug die gemaakt werden door de **beschermende gemeenten**. De omslag van deze **bijdragen in de brandweeronkosten** gebeurt door mijn diensten. Door allerhande rechterlijke procedures liep de afrekening van deze bijdragen zware vertraging op. We moesten immers lang wachten op een nieuwe wettelijke basis. Na vele jaren is die er eindelijk. Maar, het gevolg van deze vertraging is aanzienlijk. U volgde de discussies allicht in de pers.

Door een samenloop van omstandigheden zijn de **kosten voor brandweezorg in de voorbije jaren sterk gestegen**: er is veel geïnvesteerd. Soms mogelijk teveel. Bovendien mogen de beschermende gemeenten, door wetswijzigingen, veel meer kosten doorrekenen dan in het verleden. Het **deel van de onkosten die de beschermden gemeenten moeten terugbetalen ligt dus veel hoger dan ooit**

gedacht. Bovendien komt deze afrekening van het verleden op het slechtst mogelijke moment voor de beschermde gemeenten.

Immers, uitgerekend nu moeten de gemeentebesturen in onderling overleg beslissen over het werkingsbudget van de nieuwe hulpverleningszone en bij consensus bepalen hoeveel elke gemeente daartoe zal bijdragen.

Dat alle zones in de Provincie Antwerpen -geen enkele provincie doet beter- erin geslaagd zijn om onderling tot een overeenkomst te komen zodat ik niet werd verplicht om zelf en "van bovenaf" de **dotaties** vast te stellen, is indrukwekkend. Ik maak heel graag van de gelegenheid gebruik om alle betrokkenen en in het bijzonder de 70 burgemeesters uitdrukkelijk te feliciteren en te bedanken. Gelet op de impact ervan op de cash-flow van vele gemeenten en de samenloop met de invoering van de zogenaamde Budget- en Beheers Cyclus, voorgeschreven door de Vlaamse overheid was dat echt geen evidentie. Bovendien, tal van gerechtelijke procedures over de moeizame afsluiting van het verleden lopen nog. U zal er de komende weken en maanden allicht nog meer over horen en lezen.

Niettemin, deze prestatie illustreert dat er voldoende realiteitszin en vertrouwen is om van deze Hulpverleningszones te maken wat ze moeten zijn: het niveau dat **bestuurlijk** moet instaan voor de **goede organisatie** van adequate hulpverlening aan burgers in nood.

Behalve deze noodzakelijk geachte schaalvergroting tot Hulpverleningszones, liggen nog twee andere kernprincipes aan de basis van de brandweershervorming:

1. Het recht voor elke burger om de **Snelste Adequate Hulp** te genieten; en
2. Het recht voor elke burger om **tegen een gelijkwaardige bijdrage, eenzelfde basisbescherming** te genieten;

Elke burger in nood moet inderdaad snel en adequaat worden geholpen.

Dat heeft o.m. tot gevolg dat deze hulp niet per se laat staan altijd de bestuurlijke grenzen van de Hulpverleningszones volgt. Financiële overwegingen dreigen dit kernprincipe helaas te ondermijnen. Recent nog blokletterde *De Standaard*: "Vlaamse rand moet betalen voor Brusselse brandweer". Inderdaad, het principe van de "**Snelste Adequate Hulp**" toepassen kan of heeft financiële gevolgen voor de brandweerdiensten. In de hypothese dat een deel van de snelste en adequate interventies worden uitgevoerd buiten de eigen zone rijst de vraag: **wie zal de kosten die daarmee gepaard gaan, betalen?** De wet van 2007 schrijft voor dat de zones hierover tot een **akkoord** kunnen komen. Bij **gebrek aan een dergelijke akkoord**, kan de zone die de hulp uitstuurt **eenzijdig** de kosten die verbonden zijn aan deze interventie verhalen op de andere zone waar ze hulp heeft geboden.

Ook op dit vlak zijn veel realiteitszin, pragmatisme, redelijkheid en vooral solidariteit geboden. Immers, zonder de nodige omkadering en bijsturing kan het zonder meer betalend maken van de toepassing van het principe van de **Snelste Adequate Hulp** de bereidheid van de zones om zowel operationeel als bestuurlijk over de grenzen heen te kijken hypothekeren of minstens verkleinen. Het kan bovendien leiden tot perverse investeringsbeslissingen met verspilling van gemeenschapsgeld tot gevolg. Dat bleek al op het burgemeestersoverleg van afgelopen maandag. Als dat gebeurt, wordt één van de meest cruciale pijlers van de hervorming vakkundig onderuit gehaald, nog voor de zonale werking goed en wel begonnen is.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken, Jan Jambon een regeling uitwerkt die de **facturatie bij gebrek aan akkoord**, zal vastleggen, is dan ook zeer welkom nieuws. Als deze regeling billijk, goed doordacht, transparant en makkelijk hanteerbaar is en er bovendien ook duidelijkheid

komt over de omvang én kostprijs van de eigenlijke inzet, kan worden voorkomen dat zones operationele beslissingen in het raam van de Snelste Adequate Hulp die voor burgers van levensbelang kunnen blijken, vanuit financiële overwegingen in twijfel gaan trekken. En dat zou uitermate jammer en contraproductief zijn.

Mijn tweede focus betreft het **statuut** én de plaats van de **vrijwilliger** in deze hervorming.

Het nieuw voorgestelde statuut stroomlijnt de **aanwervings- en bevorderingsvoorwaarden** voor alle graden en dat zelfs over de graden heen. Mobiliteit tussen posten en kaders wordt dus eindelijk mogelijk. **Opwaartse mobiliteit** blijft een zeer **belangrijke motivatiefactor** voor het veiligheidspersoneel want zorgt ervoor dat de bekwaamste mensen sneller doorgroeien. De hele organisatie vaart daar wel bij.

Maar te strikte bepalingen rond graadanciënniteit zouden wel eens een rem kunnen inhouden op de opwaartse mobiliteit. Steengoed of niet: iedereen die carrière wil maken bij de brandweer zal dat stap voor stap moeten doen en soms zelfs ter plaatse halt moeten houden zolang er geen ruimte is om de nodige anciënniteit op te bouwen. Dit kon allicht ambitieuzer en dus beter.

Vandaag voert ook heel wat **gemeentepersoneel** taken uit voor de brandweer. Deze medewerkers staan in de praktijk zelden ingeschreven op de lijst van het brandweerpersoneel en zullen dus niet mee worden overgedragen bij de overgang naar de zones. Bijgevolg zullen de Hulpverleningszones zelf snel het nodige personeel moeten aanwerven zodat ook deze taken naar behoren kunnen worden vervuld. Een te minimalistische invulling van de administratieve omkadering van de zone moet zeker in de aanvangsfase worden vermeden. **Degelijke administratieve ondersteuning blijft immers noodzakelijk om de operationele werking van een zone te waarborgen.**

Meer concreet, zullen brandweerlieden zonder morren blijven uitrukken als de loonadministratie in het honderd loopt en lonen niet, te laat of foutief worden uitbetaald?

Dames en heren,

Het **belang van vrijwilligers** kan niet worden overschat. Behalve in de groot - en centrumsteden vormen zij het kloppend hart van de brandweer. Meer dan 80% van de brandweerlieden zijn vrijwilligers. Zo mogelijk meer nog dan bij de beroeps is de brandweer hun passie, hun leven. Dat moet zo blijven!

Een van de belangrijkste uitdagingen blijft dan ook: **hoe behouden én versterken we de betrokkenheid van de lokale vrijwilligers bij "hun" post.** De noodzaak aan uniforme operationele en andere procedures verzoenen met voldoende ruimte voor een lokale inbreng en aanpak blijft één van de meest kritische succesfactoren van de hervorming. De mate waarin vrijwilligers zich blijven engageren binnen en voor "hun" brandweer is voor mij één van de **indicatoren** om het welslagen van de hervorming te meten. Net als de financiële gevolgen, de evolutie van de zonegrensoverschrijdende interventies in het raam van de snelste adequate hulp, de mate waarin over zonegrenzen wordt samengewerkt en de impact op de kwaliteit van de dienstverlening moet m.i. permanent worden gemonitord of en hoeveel vrijwilligers zich blijven engageren bij de brandweer.

"Vrijwilligheid" betekent allerm minst "vrijblijvendheid". Een brandweerdienst kan maar werken als ze ook echt kan rekenen op haar vrijwilligers. En dus zijn hefboomen nodig om een zekere **"opkomst – en uitrukplicht" te waarborgen.**

Vlammen en rook, dames en heren maken geen onderscheid tussen beroeps of vrijwilligers. Beiden staan bloot aan dezelfde gevaren. Dit heeft een grote impact op vlak van opleiding en nascholing. **De afgelopen 10 jaar lieten maar liefst 23 Belgische brandweerlieden het leven tijdens interventies.** Dat blijkt uit recente cijfers van de Federation of *the European Union Fire Officer Associations*, kortweg FEU. Met die cijfers scoort België het slechtst van 13 van de aangesloten landen. Het is dan ook meer dan terecht dat het nieuwe statuut voorziet in **extra verplichte opleiding en training in het bijzonder ook voor vrijwilligers.** Ik hoop alvast dat men bij de ambitie uit het regeerakkoord om het statuut van en de opleidingsvereisten voor vrijwilligers beter in evenwicht te brengen met de uitoefening van een hoofdberoep, voldoende oog blijft hebben voor de arbeidsveiligheid. **Levens redden mag nooit levens kosten!**

Wie opleiding zegt, denkt spontaan aan **Campus Vesta.** Bij deze breng ik dan ook heel graag hulde aan de vorige en de huidige provincieraden, de deputaties en mijn gewaardeerde voorgangers. De oprichting en volgehouden grote investeringen eerst in PIBA en later in Campus Vesta getuigden en getuigen van ontzettend veel visie en inzicht. Dankzij die investeringen behoort het **opleidingsinstituut Campus Vesta, nu tot de top van Europa.** En ook in de toekomst zullen we multidisciplinaire opleidingscentra zoals Campus Vesta en dus ook de provincie hard nodig blijven hebben. Immers, meer nog dan voorheen zijn de opleidingscentra de toegangspoort voor iedereen die een loopbaan als hulpverlener wil starten of uitbouwen.

Het derde en misschien wel het **meest zorgwekkende thema** is dat van de **Dringende Geneeskundige Hulpverlening.** Het blijft moeilijk te vatten dat één van de meest kritieke functies in de samenleving, de meest verwaarloosde dreigt te worden. Bijna in de marge van de hervorming van de Hulpverleningszones in budgettair krappe tijden, dreigt de situatie echt extreem urgent te worden.

De huidige organisatie van de Dringende Geneeskundige Hulpverlening staat al jaren onder druk door de **structurele onderfinanciering ervan door de FOD Volksgezondheid**. Een eventuele, op zich verdedigbare, **verstrenging van de opleidingsvereisten** van het personeel dat instaat voor de Dringende Geneeskundige Hulpverlening én de overdracht van de verantwoordelijkheid voor de organisatie van de DGH naar de zonale brandweer, zullen de druk op de organisatie van de DGH zeker niet doen afnemen.

Die overdracht in tijden van schaarste leidt er immers toe dat gemeenten zónder ambulancedienst de structurele opname van de ambulances bij de brandweer in de zone steeds luider in vraag stellen. Voor hen is de inbedding van de functie van de Dringende Geneeskundige Hulpverlening binnen de zone een extra kost waarmee ze nooit rekening hadden gehouden. Zij percipiëren dat ook zo. Ook hier, dames en heren, moet de **solidariteit spelen tussen de dichtbevolkte en de meer landelijke gemeenten**. Binnen een adequaat beleidskader kan de Dringende Geneeskundige Hulpverlening in grote steden of stedelijke kernen rendabel worden georganiseerd, zeker als de DGH kan worden gecombineerd met het zogenaamd niet-dringende ziekenvervoer. In de landelijkere gebieden is dit niet het geval zodat een overheid de niet-rendabele Dringende Geneeskundige Hulpverlening moet blijven waarborgen.

Hoewel de brandweer in onze provincie "slechts" instaat voor 35% van de ritten, zou het schrappen van de brandweerambulanciers niets minder dan de doodsteek betekenen voor de organisatie van de DGH.

Daarom lanceer ik hier de oproep om, in navolging van en in analogie met de hervorming van de brandweer, ook een **commissie voor de hervorming van de Dringende Geneeskundige Hulpverlening** op te richten waarin alle actoren betrokken zijn.

Een vierde en laatste thema betreft **de zogenaamde migratie van “de 100 en 101” naar het Europees Noodnummer 112**. Het nummer mag dan al min of meer ingeburgerd zijn, de achterliggende structuur staat nog steeds niet op punt.

Het **adequaat registreren van en snel en adequaat reageren op noodoproepen, dames en heren, is het alfa en omega van een performant systeem voor dringende en juiste hulp aan mensen in nood**. De huidige alarmering, dispatching én het beheer van noodsituaties lopen niet steeds zoals verhoopt. Bovendien is het zogenaamde Hulpcentrum 100 van Provincie Antwerpen niet enkel slecht gehuisvest, het werkt bovendien node met verouderde apparatuur die op zeer korte termijn aan verbetering en op langere termijn aan vervanging toe is. Voor de provincie Antwerpen moet nu echt dringend werk worden gemaakt van een systeem dat minstens even bedrijfszeker, robuust en handzaam is en de zogenaamde **neutrale calltakers én discipline-eigen dispatchers** toelaat om op basis van alle relevante informatie én met de best beschikbare technologie snel, juist en adequaat te reageren op noodoproepen en de juiste hulpmiddelen uit te sturen.

Eind vorige legislatuur is beslist dat de nieuwe 112-centrale zal worden gerealiseerd op het Valaar in Wilrijk. Het programma van eisen raakt stilaan uitgewerkt. Nu komt het erop aan de plannen ook effectief te realiseren en te opteren voor **de best beschikbare en meest veerkrachtige ICT-instrumenten** die makkelijk mee kunnen evolueren met nieuwe ontwikkelingen en **onderling optimaal kunnen communiceren**.

Of het aansturen en “dispatchen” van de middelen, ook op provinciale schaal moet worden georganiseerd, is een heel andere vraag. Het dispatchen van brandweerhulp is immers veel meer gediversifieerd en dus heel anders dan het aansturen van politionele of medische middelen.

Immers, anders dan bij de politionele diensten speelt ook de beschikbaarheid van de vrijwilligers een grote rol. Redenen genoeg om te argumenteren dat het aansturen van de middelen van de brandweer, na de centrale alarmering door niet-discipline gebonden neutrale calltakers, best op het niveau van de zones plaatsvindt. Conceptueel en operationeel komt de opdeling alarmering resp. dispatching tussen provinciaal resp. zonaal niveau het best overeen met de concrete noden van de brandweer en de DHG. Net als de bedrijfscultuur zijn die noden fundamenteel anders dan die van de politie. Een dergelijke organisatie biedt de beste garantie dat niet alleen de snelste maar ook de meest adequate hulp wordt uitgestuurd.

Dames en heren ik sluit af.

Wat de toekomst brengen zal, weet niemand. Dat de samenleving in het algemeen en burgers in nood in het bijzonder het meest gediend zijn met échte Integrale Veiligheid binnen een samenwerkingsstructuur waarin álle disciplines: brandweer, Dringende Geneeskundige Hulpverlening én politie verenigd zijn, zonder afbreuk te doen aan de specificiteit van elk van de disciplines, lijkt een evidentie of zou dat moeten zijn.

Ook hier: **eenheid in verscheidenheid, verscheidenheid in eenheid voor meer en multidisciplinair opgevatte integrale veiligheid.**

Immers, pas wanneer alle veiligheidsactoren hun expertise en inzet bundelen, boeken ze samen, in een **multidisciplinair teamverband**, de beste en meest efficiënte resultaten. Tot spijt van wie het benijdt, allicht is de territoriale schaal van de provincie ook op dit vlak de meest aangewezen.

Dames en heren, als mijn opvolger over 35 jaar opnieuw een rede houdt over Brandweer en Dringende Geneeskundige Hulpverlening dan hoop ik

dat hij of zij kan poneren dat de **Hulpverleningszones een interessante en succesvolle tussenstap waren op weg naar die grotere schaal.** Deze evolutie spoort bovendien perfect met de huidige tendens waarbij bijvoorbeeld ook de parketten op provinciale schaal worden georganiseerd.

De **rol van de gemeenten en burgemeesters** is daarmee verre van uitgespeeld. Schaalvergroting gaat immers best gepaard met duidelijke opdrachten voor en engagementen van gemeenten om de méér lokale initiatieven te versterken en te ondersteunen vanuit een eveneens krachtige en multidisciplinaire organisatie. Immers, alleen via lokale besturen en bestuurders zullen we er als samenleving in slagen om **vooral ook burgers sterker te betrekken bij de realisatie van integrale politionele en civiele veiligheid en zelfs van de Dringende Geneeskundige Hulpverlening.** En ook dat is nodig. Zeker bij de **DGH, voorkoming en zelfs bij de bestrijding van rampen kunnen burgers en bedrijven een sterkere rol spelen dan vandaag.** Mutatis mutandis blijkt dit bij de aanpak van de dreigende energieschaarste deze winter. Als we solidair en gericht samenwerken zal een afschakeling worden vermeden. De instrumenten die we nu ontwikkelen en inzichten die we nu verwerven om mensen te engageren en te mobiliseren in het algemeen belang, kunnen zeker nuttig zijn bijv. om te werken aan betere kennis en vaardigheden op het vlak van EHBO.

Last but not least, ook het **onderling afstemmen en stroomlijnen van werkwijzen over de zonale grenzen heen blijft een kritische succesfactor voor het welslagen van de ambitie en finaliteit van de hervorming.** Alles zal ik eraan doen om te vermijden dat de gemeentelijke verkokering wordt vervangen door harde grenzen tussen de Hulpverleningszones. Ik zal dat doen onder het motto: **“Samen sterk voor beter geïntegreerde en betere civiele veiligheid”.**

Immers, een brand, noodgeval of ramp is nooit "iemand's" brand, noodgeval of incident. Voor alles is het een grote bedreiging voor mensen in nood. Wie hem blust, wie het slachtoffer adequaat en met de juiste middelen verzorgt en/of zorgt voor de terugkeer naar de normale situatie met een zo klein mogelijke impact of schade, is minder belangrijk dan het resultaat: **zekerheid, veiligheid en gezondheid!**